

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 4022 van 26 november 2007  
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

### DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Bulgaarse nationaliteit op 10 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoire.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SAENEN loco advocaat B. VRIJENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is afkomstig uit Bulgarije en kwam zich samen met zijn gezin bij zijn Belgische schoonmoeder, A. I., vestigen.

Op 19 september 2006 diende hij een aanvraag tot vestiging in.

Op 22 september 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing en dit voor een bijkomend onderzoek. Deze

beslissing werd aan verzoeker op 4 oktober 2006 betekend met de mededeling dat hij een aantal documenten niet had overgemaakt:

"(...)  
4. Bewijzen dat betrokkene reeds zes maanden voor zijn aanvraag tot vestiging bij de Belgisch descendent/ascendent woonde en ten laste was.  
Indien betrokkene op een ander adres woonde: bewijzen dat voor betrokkene de volgende kosten werden vergoed door de persoon in functie van wie de aanvraag tot vestiging wordt ingediend bv. betalen van de huur, elektriciteit, water, gas ... enz  
5. Bewijs dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België (periode van 6 maanden voor het indienen van de AV) niet ten laste was van het OCMW  
6. Bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte.  
7. Bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg tav betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV)  
8. Bewijs van de inkomsten van de Belgische ascendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekte-uitkeringen,...) en van die van alle overige leden van het gezin.  
9. Samenstelling van het gezin van de ascendent  
(...)"

Op 14 februari 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Na deze beslissing werden door verzoeker een aantal nieuwe documenten overgemaakt, waardoor verzoeker door verweerder werd toegelaten een nieuwe aanvraag tot vestiging in te dienen.

Hij deed dit op 15 maart 2007.

Op 30 maart 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing en dit voor een bijkomend onderzoek. Deze beslissing werd aan verzoeker op 11 april 2007 betekend met de mededeling dat hij een aantal documenten niet had overgemaakt:

"(...)  
4. Bewijzen dat betrokkene reeds zes maanden voor zijn aanvraag tot vestiging bij de Bulgaarse ascendent woonde en ten laste was.  
Indien betrokkene op een ander adres woonde: bewijzen dat voor betrokkene de volgende kosten werden vergoed door de persoon in functie van wie de aanvraag tot vestiging wordt ingediend bv. betalen van de huur, elektriciteit, water, gas ... enz  
(...)  
8. Bewijs van de inkomsten van de Bulgaarse ascendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekte-uitkeringen,...) en van die van alle overige leden van het gezin.  
9. Samenstelling van het gezin van de ascendent  
(...)"

Op 14 augustus 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)  
REDEN VAN DE BESLISSING (2)  
Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in neergaande lijn van de echtgenote:  
De gezinsinkomsten zijn onvoldoende om er een bijkomende persoon ten laste bij te nemen.  
(...)"

## **2. Over de grond van de zaak.**

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40, § 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 45, § 7, en artikel 61 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat verweerder niet binnen de door de wet voorziene termijn een beslissing heeft genomen op basis van zijn eerste vestigingsaanvraag van 19 september 2006. Verzoeker argumenteert dat verweerder tot 18 februari 2007 de tijd had maar pas op 14 augustus 2007 een weigeringsbeslissing nam. Dus ongeveer 6 maanden te laat.

Na grondige studie van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verweerder op 14 februari 2007 een eerste weigeringsbeslissing nam (stuk 47 administratief dossier). Uit stuk 47 van het administratief dossier blijkt dat deze weigeringsbeslissing ook, enkele dagen later, aan verzoeker werd betekend. Verzoeker ondertekende daarenboven de akte van kennisgeving als erkenning van de kennisgeving van deze beslissing.

Ook bij de tweede vestigingsaanvraag van 15 maart 2007 werd binnen de door de wet voorziene termijn een weigeringsbeslissing genomen, namelijk op 14 augustus 2007.

Verzoeker maakt dus op geen enkele manier duidelijk op welke wijze verweerder voornoemde artikels door de bestreden beslissing zou hebben geschonden.

De bewering dat het gemeentebestuur van Gent, overeenkomstig artikel 61, § 3, laatste lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overgegaan was tot het inschrijven in het bevolkingsregister en de afgifte van een Identiteitskaart voor Vreemdelingen wordt door verzoeker op geen enkele manier aangetoond. Dit blijkt eveneens nergens uit het administratief dossier. Ook van een eventuele intrekking van deze verblijfstitel brengt verzoeker geen enkel stuk bij en is er niets terug te vinden in het administratief dossier.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Bovendien maakte verweerder, volgens verzoeker door de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. In een eerste onderdeel van het middel verwijt verzoeker verweerder een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van bestuur namelijk de motiveringsplicht, van artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet en stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* R.v.St., nr. 124.464, 21 oktober 2003). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet

mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cfr. R.v.St., nr. 133.900, 14 juli 2004). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoeker zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen uit het middel blijkt dat hij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Verzoeker voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

Wat de materiële motiveringsplicht betreft behoort het bij de beoordeling ervan niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de in casu voorhanden zijnde gegevens in de plaats te stellen van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend gesteund op artikel 49 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling geeft aan de Minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot vestiging te weigeren indien de voorwaarden tot die vestiging niet vervuld zijn.

In casu nam de gemachtigde van de Minister een weigeringsbeslissing omdat de gezinsinkomsten van de persoon in functie van wie verzoeker de aanvraag tot vestiging indiende, onvoldoende waren om er een bijkomende persoon ten laste bij te nemen.

Verzoeker houdt voor, dat de bestreden beslissing niet in rechte en enkel in feite gemotiveerd is. Deze stelling van verzoeker kan niet gevolgd worden nu de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar artikel 49 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker meent eveneens dat de verweerder geen juiste toepassing maakte van artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet vermits hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden gesteld in dit artikel. Dit artikel luidt als volgt:

*“(…)  
§6.- Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”*

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift wel ten laste van zijn schoonmoeder te zijn en meent dat hij daarvan voldoende bewijzen bijbracht en bijbrengt.

Uit het administratief dossier blijkt dat er vier personen, waaronder verzoeker, een aanvraag tot vestiging deden in functie van A.I.. Gelet op het inkomen van A.I., zoals blijkt uit de bijgebrachte loonfiches, en het feit dat zij en haar echtgenoot daarenboven reeds twee inwonende kleinkinderen ten laste hebben, komt de weigeringsbeslissing die verweerder in het kader van de aanvraag van verzoeker nam, de Raad niet kennelijk onredelijk over. Een verder onderzoek naar het middel zou de Raad verplichten de feitelijke toedracht van de aanvraag te beoordelen wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid. Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij immers niet op als rechter in

hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt, zoals hiervoor reeds eerder uiteengezet, enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststellingen van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad stelt in casu vast dat verzoeker niet aantoont dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn en dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing een beoordelingsfout maakte. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

In zijn verzoekschrift eist verzoeker dat verweerder in zijn beslissing meer uitleg zou verschaffen wat hij dan wel als voldoende inkomsten ziet. De Raad wijst erop dat deze uitleg erop zou neerkomen dat verweerder verplicht wordt de motieven van de motieven van zijn beslissing zou geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (R.v.St. nr. 157.584, 14 april 2006).

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.2.2. In een tweede onderdeel van het middel stelt de Raad vast dat door verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd. Er dient opgemerkt te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel voor de minister van Binnenlandse Zaken de verplichting inhoudt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Zoals hierboven reeds uiteengezet maakt verzoeker niet duidelijk hoe in casu van een schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur sprake kan zijn.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.2.3. De Raad stelt voorts vast dat, waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, het vaststaat dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet vooralsnog volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Het derde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 november 2007 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**N. WELLENS.**

**J. BIEBAUT.**